

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 114:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløsheds-kasser. Af Helge Sander (V), Bendt Bendtsen (KF), Tom Behnke (FP) og Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.
(Fremsat 4/4 97).

Forslaget sattes til behandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Vi har her i Folketinget og i samfundet som helhed nogle årligt tilbagevendende begivenheder. Det er statsministerens åbningsstale, det er åbningsdebatten, det er finanslovsforslaget, der fremsættes og debatteres, og det er så også en årlig afslutningsdebat.

Og nu har vi åbenbart også én gang om året et forslag til drøftelse, som er fuldstændig det samme, som det var sidste år og forrige år, nemlig forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløsheds-kasser.

Det fremgår af det foreliggende beslutningsforslag, nr. B 114, at der er tale om en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 104 fra foråret 1996, som blev stemt ned her i salen den 29. maj 1996. Der er derfor tale om et forslag, som er et udtryk for rent genbrug. Det er jo som regel meget sympatisk, men der kan altså også godt være genbrug, som ikke er så positivt,

og det er det her faktisk ikke; det er vel også et udtryk for manglende nytænkning fra forslagsstillernes side.

Jeg vil godt minde om, at flere af dem, der står bag forslaget her, også stod bag forespørgslen om etablering af tværfaglige a-kasser, der var til behandling i Folketinget i foråret 1995. Samme dag var der førstebehandling af lovforslag nr. L 203; det var et forslag om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring, og det forslag mindede også til forveksling om dette her, idet det handlede om opløsningsregler om faglig afgrænsning. Også dengang havde Folketinget en lang debat om adgangen til at oprette tværfaglige a-kasser, så det er altså tredje gang på tre år, vi skal drøfte dette emne.

Der er imidlertid den forskel mellem emnet fra den nye årlige tradition og de andre eksempler på årlige traditioner, at der ikke er sket noget nyt i mellemtiden, som kan begrunde, at man tager en ny debat. Det kommer derfor nok ikke som den store overraskelse for forslagsstillerne, når jeg nu afslører, at regeringen heller ikke tredje gang kan støtte tankerne og ideen i forslaget.

I den forbindelse synes jeg så, at genbrug godt kan være på sin plads, som jeg også antydede før, og jeg skal derfor henvise til de argumenter, jeg på regeringens vegne har fremført her fra talerstolen i forbindelse med de tidligere debatter.

Jeg vil så godt knytte nogle bemærkninger til de dele af forslaget, som har fået en lille tilføjelse, og som ikke er helt præcis afskrift.

Jeg tror ikke på, at muligheden for at oprette tværfaglige a-kasser vil gavne den faglige mobilitet. Tværtimod vil kasser, der skal dække alle faglige områder, slet ikke have den samme mulighed for at opnå det nøje kendskab til medlemmernes forskellige muligheder på arbejdsmarkedet, og de har heller ikke de kontakter til arbejdsgiverne, som de fagligt afgrænsede a-kasser har.

Jeg tror heller ikke på, at a-kasser ikke giver medlemmerne relevante tilbud af frygt for at miste dem, af frygt for, at de skal flytte over i andre kasser.

Det er ikke, fordi jeg er modstander af øget konkurrence, men på det her område taler vi altså om at administrere arbejdsløsheds-kasser på forsvarlig vis og ikke om butikker, som man kan drive på discountbasis. Der stilles meget store krav til kassernes ekspertise, der stilles krav til personale, og der stilles krav til driftsmidler.

Jeg synes, det vil være betænkeligt, hvis enhver forening, der kan skrage 5.000 medlemmer sammen på basis af, at de har et discounttilbud, skal have retskrav på at få statslig anerkendelse til at administrere meget store beløb, som finansieres via det offentlige.

Og endelig synes jeg faktisk ikke, det er nogen ulykke, at der sker 130.000 overførsler pr. år fra den ene statsanerkendte a-kasse til den anden. Ca. 99,5 pct. af overflytningerne forløber fuldstændig problemfrit, og det store antal overflytninger siger jo i virkeligheden mere end noget andet om den faglige mobilitet, der er i den danske arbejdsstyrke.

I øvrigt vil et frit kassevalg og oprettelse af en række nye små tværfaglige a-kasser snarere øge end formindske antallet af overflytninger.

Herudover skal jeg indskrænke mig til at foreslå forslagsstillerne at læse den tidligere debat igennem, for det er sådan set de samme argumenter, der gælder.

Jeg skal måske også tilføje, at den forespørgselsdebat, vi havde forrige år, jo faktisk førte til, at med henblik på de situationer, hvor der opstår tvistigheder om overflytning af medlemmer, er der nu nedsat et nævn, som arbejdsmarkedets parter meget bredt var enige om. Der var ikke fuld enighed om det, det skal så dertil siges, men der var dog en relativt bred enighed om, at det var et nævn, der skulle – om jeg så må sige – tage ansvar for at løse dem, hvis der skulle opstå konfliktsituationer.

Og konfliktsituationerne udgør altså 0,5 pct. af de samlede overflytninger, og det kan altså ikke begrunde, at vi skal oprette et helt nyt a-kassesystem, som vil mindske mobiliteten på det danske arbejdsmarked.

Ole Vagn Christensen (S):

Som forslagsstillerne gør opmærksom på, så er dette beslutningsforslag en uændret genfremsettelse af beslutningsforslag nr. B 104 fra sidste samling – jeg ved ikke, hvad der driver de partier, som har fremsat det her forslag, frem med den fasthed. Og, som ministeren jo så rigtigt sagde, er det også en situation, som vi nu har oplevet gentaget igennem tre år.

Jeg synes, de argumenter, som vi kom med, for hvorfor vi sådan set ikke mener, at tværfaglige arbejdsløsheds-kasser er en god ting, faktisk var nogle rigtig gode argumenter, som man kunne have sat sig ned og undersøgt: Er der nu hold i den beskrivelse af virkeligheden, eller er der ikke hold i den beskrivelse af virkeligheden?

Vi mener altså, at det a-kassesystem, som vi har, er en medvirkende årsag til, at vi har – og det har vi også i international målestok – et vel-fungerende og meget stabilt arbejdsmarked. Men det er åbenbart ikke noget værd for forslagsstillerne til dette forslag, den samlede opposition, som her har fundet sammen, den opposition, som mener, at den kan sige, at den ligger til højre for Socialdemokratiet, og som jeg også gerne vil understrege ligger til højre for os.

Den opposition har fundet sammen og siger så, at den her stabilitet mener vi godt at vi vil gå ind og eksperimentere med. Det får man aldrig socialdemokrater til at gå med til. Jeg håber også, at disse såkaldte borgerlige partier besinder sig og så kommer frem til, at det er nu meget godt, at det heldigvis ser ud til, at forslaget kan stemmes ned.

Jeg vil gerne understrege, som jeg har gjort så mange gange i denne her forbindelse, at det er meget vigtigt at tage hensyn til, at de lediges situation og virksomhedernes situation kan matche hinanden, og at de kan gøre det på en måde, så man ikke kommer i den situation, at der er en hel masse forviklinger, så at man ikke går den direkte vej, men går den indirekte vej. Og jeg vil gerne understrege, at det, der ville blive resultatet, hvis man vedtog dette forslag, jo ville være, at man gik den indirekte vej, fordi man ikke havde det indgående kendskab til, hvordan netop det arbejdsmarked, som hørte til den specifikke arbejdsløsheds-kasse, fungerede.

Jeg mener altså med andre ord ikke, og det mener vi heller ikke i Socialdemokratiet, at der er nogen grund til, at vi skal oprette yderligere tværfaglige a-kasser. Dette både på baggrund af ovenstående og fordi – og det har jeg understreget – det ikke harmonerer med det, vi ellers priser os af, nemlig den danske model.

Vi er også meget usikre på, om ikkefagligt funderede a-kasser er i stand til at løfte de til stadighed stigende og komplekse servicefunktioner over for medlemmerne, som et moderne arbejdsmarked kræver. Og vi kan derfor godt forstå, at såvel arbejdsgiver- som lønmodtagerorganisationerne er enige med os i, at den hidtidige struktur med fagligt afgrænsede a-kasser er den, der giver den bedste dynamik. Det er derfor den, der bør opretholdes, og derfor kan vi altså ikke støtte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, der er et par ting, vi skal have sat på plads allerede på nuværende tidspunkt i debatten.

Hr. Ole Vagn Christensen talte om, at med den model, vi har i dag, har vi heldigvis et meget, meget stabilt arbejdsmarked. Hvorfor skulle vi ikke have det, blot fordi det bliver muligt at melde sig ind i en tværfaglig a-kasse? Hvad er det ved tværfaglige a-kasser, der vil få hele det danske arbejdsmarked til at skride sammen? Hvad er det, der vil gøre det danske arbejdsmarked fuldstændig ustabil? Det hørte vi ikke ét eneste argument for. Vi hører bare truslerne, trusler uden indhold. Selvfølgelig vil man kunne opretholde et stabilt arbejdsmarked med tværfaglige a-kasser.

Det er rigtigt, at de fagspecifikke a-kasser klart har en større viden om faglige detaljer, ingen tvivl om det, og det er godt, at de har det speciale, men ændrer det på behovet for eller muligheden for, at man kunne lave tværfaglige a-kasser? Nej, det gør det selvfølgelig ikke, for hvem er det, som i sidste ende skal vælge, hvilken a-kasse man vil stå i? Jo, det er den enkelte lønmodtager. Hvorfor kan den enkelte lønmodtager ikke selv få lov til at træffe det valg?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes også, at hr. Ole Vagn Christensen bevæger sig lige lovlig langt ud, for hr. Ole Vagn Christensen argumenterer for, at medmindre man har kendskab til medlemmet, kan man overhovedet ikke gøre noget, når vedkommende bliver arbejdsløs.

Så jeg vil godt spørge hr. Ole Vagn Christensen: Jamen hvad så med arbejdsformidlingen? Arbejdsformidlingen er jo ikke brancherelateret eller afgrænset på nogen måde og har ikke noget fagspecifikt kendskab til personen. Betyder det så, at Socialdemokraterne nu går ind for, at arbejdsformidlingen skal splittes op, så man får specifikt kendskab til hvert område, og sådan at de arbejdsløse lønmodtagere skal rende rundt og flytte arbejdsformidling? Det, der vel er hr. Ole Vagn Christensens motiv, er vel den sædvanlige tilknytning til fagbevægelsen, altså til LO.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var et par interessante spørgsmål, men vi har jo haft dem indtil flere gange, og derfor skal jeg prøve at gøre det meget kort.

Jeg forstod på hr. Tom Behnke, at hr. Tom Behnke anerkendte, at en fagspecifik kasse selvfølgelig er en kasse, som ved noget om sine medlemmer, som ved noget om det område, det drejer sig om. Tak for den anerkendelse.

Det, der så ligger videre, er, om man skal kaste det ud i et eksperiment. Jeg forstår, at det er hr. Tom Behnke indstillet på, ellers havde han jo ikke været medforslagsstiller, men det er vi ikke med på, og derfor gik jeg imod det, på den måde som jeg gjorde, for vi mener, at de arbejdsløse skal have det bedste af det bedste. Det giver også den bedste stabilitet i det her samfund.

Så til spørgsmålet om arbejdsformidlingen. Hvis man læser loven, hvis man læser bekendtgørelsen, hvis man læser det hele, vil man se, at der også står noget om, at man samarbejder, og derfor får man tilført den nødvendige viden, også omkring de fagspecifikke forhold, således at man er i stand til at garantere disse ting.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er rigtigt, at de fagspecifikke a-kasser har en klart større viden om faglige detaljer. Det skal der ikke være tvivl om, men fordi slagteren har den største viden om kød, ostehandleren om oste, grønthandleren om grøntsager, blomsterhandleren om blomster, kolonialhandleren om købmandsvarer, mejeristerne om mejerivarer, så udelukker det jo ikke, at man i Danmark har f.eks. Brugsen, Obs, Bilka, Føtex og lignende. Altså har supermarkeder, hvor man udbyder alle de forskellige varer. Og vi har jo ikke set, at Socialdemokratiet af hensyn til forbrugerne forbyder, at man laver supermarkeder, selv om de jo kunne blive vildledt i disse supermarkeder. Det har vi da ikke hørt Socialdemokratiet sige.

Og det er jo egentlig det, der gør sig gældende her, hvor vi i dag har en række specielle a-kasser med hver deres lille faglige speciale. Hvorfor kunne man så ikke få lov til at lave nogle tværfaglige, sådan at forbrugeren, dvs. lønmodtageren, kan vælge, hvor han vil gå hen? I dag har lønmodtageren ingen muligheder for at vælge.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes, hr. Ole Vagn Christensens svar til mig var noget svævende. Skal jeg forstå det sådan, at Socialdemokratiets synspunkt er følgende: Når man ikke er arbejdsløs, skal man være i en a-kasse, hvor Socialdemokraterne mener, at det er afgørende, at man har specialviden i den pågældende arbejdsløshedskasse, men når man bliver arbejdsløs, er man henvist til dem, der ikke ved noget, eller som kun har et generelt kendskab til den pågældende, nemlig arbejdsformidlingen? Er det det, der er synspunktet?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstod godt, at hr. Tom Behnke var nødt til at gribe til den slags midler, og det kan man så synes er godt, men man kunne også begynde at kigge lidt mere på indholdet.

Jeg mener nu, at sagen er lidt mere alvorlig. Vi skal ikke på det her område kaste os ud i sådan nogle eksperimenter med et supermarked, når vi har noget, der er velfungerende. Jeg skal ikke kunne sige, om de gamle forretninger ikke var velfungerende, eller om de måske slet ikke kunne klare sig, fordi det viste sig, at det fagspecifikke, som man var i besiddelse af, andre steder blev større.

Jeg vil lade være med at rode mig ud i sådan nogle betragtninger og holde mig til det, det hele handler om, nemlig spørgsmålet om de fagspecifikke over for de tværfaglige. Og dér synes jeg, at hr. Tom Behnke har givet svaret én gang: at de fagspecifikke selvfølgelig er de bedste. Og det takker jeg endnu en gang for.

Så er der fru Charlotte Antonsens spørgsmål. Jeg beklager meget, hvis jeg er kommet til at udtale mig så uklart, at jeg ikke har talt om de ledige, for det, der sådan set ligger mig aller mest på sinde i den her situation, er at tale om de ledige. Jeg mener, at a-kasserne er de lediges advokater også over for arbejdsformidlingerne og skal samarbejde på den måde.

Bendt Bendtsen (KF):

Intet er sket siden sidst, siger arbejdsministeren i dag. Nogle vil nok vove den påstand, at vort beslutningsforslag endnu en gang havde 90-års fødselsdag. Intet er sket, bliver der sagt, men vi lever altså i en tid, hvor monopoler brydes, stive faggrænser nedbrydes, og den faglige afgrænsning ender i fremtiden som et hullet kludetæppe.

Hvad er det, der driver forslagsstillerne, spørger hr. Ole Vagn Christensen. Jo, det, der driver forslagsstillerne, og det, der driver Det Konservative Folkeparti, er friheden. Vi ønsker for den enkelte friheden til at vælge, friheden til at organisere sig, og vi ønsker friheden til at oprette tværfaglige a-kasser.

Hele debatten om kassernes administrationsomkostninger viser også, at der er behov for konkurrence på området. Konkurrence er en parameter, som den enkelte forbruger har taget til sig. Netto og Fakta slås om kunderne. DSB og flyselskaberne varmer op til et varmt efterår. Der bliver business class fra provinsen over Storbælt, og det er vel rimeligt nok, at forbrugerne får mest for pengene. Den faglige afgrænsning af vore a-kasser bevarer et monopol, men som tidligere nævnt lever vi altså i en verden, hvor monopolerne nedbrydes hver eneste dag til gavn for den enkelte borger.

Derfor kan ministeren også være helt sikker på, at vi fra konservativ side hvert eneste år, indtil flertallet er på plads, vil se på forslaget om tværfaglige a-kasser.

Socialdemokratiet har behov for en modningsproces på dette område. Vi har jo set, at det er et parti i bevægelse. Se blot på det retspolitiske område. Få måneder efter at man havde afvist forslaget om skærpelse på narkoområdet, var det lige pludselig blevet officiel politik. 180 grader i én vending. Det er et parti i bevægelse. Sådan er livet nu engang. Det kan være, at der også sker en bevægelse på det her område.

Klassekampen er død og begravet. 1. maj er blevet til en dag med en pilsner i Fælledparken frem for en kampdag.

Hvad er det for nogle frygtelige ting, der vil ske, når vi får tværfaglige a-kasser? Nu er det ikke sådan, at vi ønsker, at folk skal forlade deres faglige a-kasser. De skal blot have muligheden for at vælge. Yder den aktuelle a-kasse en god service, så har den selvfølgelig også tiltrækningskraft på sine medlemmer. Der er vel ingen, der tror på, at smedene flygter over til BUPL og pædagogerne.

Området er også i dag gennemhullet på funktionærområdet. Og vi har jo tværfaglige a-kasser i forbindelse med den kristelige fagbevægelse. Jeg vil nu godt se den politiker, som her fra Folketingets talerstol kan dokumentere, at den kristelige a-kasse ikke lever op til niveauet. Det er en professionel a-kasse, en tværfaglig a-kasse, som giver en god og gedigen service til sine medlemmer. Det er da fuldt legalt. Hertil har vi

de to for selvstændige erhvervsdrivende, ASE og DANA. Også i ASE og DANA konkurrerer man. Man konkurrerer på, hvor god man er. Det gælder service, og det gælder omkostninger. Heller ikke her er der grobund for kritik fra det offentliges side. Vi nærmer os nidkærlighed over for vennerne, når man afviser tværfaglige a-kasser.

I sidste samling vedtog Folketinget enstemmigt et forslag til ændring af arbejdsløshedsforsikringen, hvor eksempelvis professionelle fodboldspillere kan optages i en arbejdsløshedskasse, uanset om deres beskæftigelse omfattes af arbejdsløshedskassens faglige område. Jeg ser det som endnu et bræt til det rækværk, der hedder tværfaglige a-kasser.

Alle systemer står for valg, om end ikke i dag, men vi håber på, at det bliver i en ikke for fjern fremtid.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Når jeg nu hørte på det indlæg, som hr. Bendt Bendtsen kom med om de kristelige, kan jeg ikke lade være med at spørge, om det var en opfordring til at få kigget på, om servicen er god nok, om servicen kan leve op til det, som andre er i stand til, idet de er fagspecifikke.

Så må jeg sige, at begrebet frihed synes også jeg lyder meget, meget besnærende, også det med konkurrence. Jeg tror, at den person, som vi taler om, som skal være medlem af sin forsikring, meget gerne vil have lov til at være i den situation, at det lovgivningsarbejde, der bliver lavet, er af en sådan karakter, at vedkommende kan regne med, at dér har vi gjort alt, hvad der står i vores magt, for at give ham eller hende de bedste muligheder, og det føler jeg ikke vi vil kunne gøre i det øjeblik, hvor vi taler om de tværfaglige.

Aage Frandsen (SF):

Som det er nævnt, er dette jo en genfremsættelse. Nummeret er ændret i forhold til sidste år, hvor det var B 104, nu er det B 114. Antallet af forslagsstillere er også øget, ved at yderligere et parti er kommet til i forhold til fremsættelsen sidste år; men ellers er der tale om nøjagtig det samme forslag. Og når forslagsstillerne mener, at man kan komme med ren genanvendelse, så tillader jeg mig også i min replik til forslaget at anvende genanvendelse.

Det er vores principielle opfattelse, at den størst mulige sammenhæng mellem faglig orga-

nisering og tilhørsforhold til en a-kasse er en fordel. Derved opnår a-kasserne størst muligt kendskab til medlemmernes løn- og arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige vilkår, og det er efter vores opfattelse af stor betydning, når medlemmerne skal rådgives omkring uddannelse og arbejde, og når de skal anvises arbejde.

Det mener vi blandt andet er vigtigt ud fra, at vi har en anden principiel opfattelse, som vi ikke deler med et flertal herinde i Folketinget, af spørgsmålet om, hvordan arbejdsformidlingen skal være. Den mener vi skal være så decentral som muligt, og i den forbindelse vil vi give kommunerne langt større ansvar, end de har i dag. Det er for os vigtigt, at det så samtænkes med, at man har nogle fagbaserede a-kasser, og at man har nogle gode fagforeninger, som kan medvirke i det samspil, ikke mindst når det drejer sig om arbejdsformidlingsopgaver, for vi mener ikke, at den måde, den tværfaglige arbejdsformidling foregår på i dag, er tilfredsstillende. Vi vil gerne give mere indflydelse til a-kasserne.

For en række af faggruppernes vedkommende siger det sig selv, at det er meget let at pege på en sammenhæng mellem en faglig organisering og en a-kasse. Det er f.eks. ret let at finde ud af, hvem der er metalarbejder. Derimod er det inden for andre områder ikke så let. Derfor er den diskussion om tværfaglighed eller ikke-tværfaglighed vel et eller andet sted et underliggende spørgsmål om nogle ideologiske holdninger, mere end det er et spørgsmål om præcis saglighed. For selv om der kun er én officiel tværfaglig a-kasse, så eksisterer der jo a-kasser, der af gode grunde tager flere faggrupper ind, for ellers ville de ikke være store nok. Men jeg mener også, at disse a-kasser for en dels vedkommende også har nogle svagheder ved, at de heller ikke har den nødvendige viden og kundskab, der skal til for at rådgive medlemmerne.

Hr. Bendtsen nævnte de professionelle fodboldspillere, som med hiv og sving kom igen sidste år, og det var vi meget glade ved. Når de nu er placeret i en bestemt a-kasse i dag, så hænger det jo sammen med, at de skulle være et eller andet sted. Men det er klart, at de ikke kan få rådgivning omkring arbejde og uddannelse, formidling i den pågældende a-kasse. Det ved vi alle sammen godt. Det er ren forsikring og ikke andet, og det er nødvendigt for nogle vedkommende, og sådan vil det også være, hvis der blev tale om tværfaglige a-kasser.

Vi mener, at der tidligere har været problemer – og det har vi også sagt her i Folketinget under debatten for to år siden – med afgrænsning a-kasser imellem. Det mener vi blev løst på en fornuftig måde for to år siden, og vi mener, at det organ, der blev nedsat ved den lejlighed, og som parterne selv var indstillet på skulle ned sættes, var en fornuftig måde at tackle de problemer på. Derfor mener vi, at den måde, som det fungerer på i dag, er en fornuftig måde.

Vi vil altså afvise forslaget både ud fra nogle principielle og ud fra konkrete betragtninger. Og jeg vil også godt afslutningsvis sige, at uanset hvad vi taler om af gode saglige argumenter for og imod, så ligger der jo et godt stykke ideologi i alt det her. Vi ved alle sammen godt, at sammenhængen mellem a-kasser og fagforeninger spiller en rolle, og at der er nogle, der synes, det er en god rolle, man spiller i det samarbejde, og at der er nogle, der gerne vil nedbryde det.

Det, man måske godt kan undre sig lidt over, er, at Det Konservative Folkeparti er så opsat på dette forslag. Jeg tænker på, at vi jo har haft konservative arbejdsministre her i landet igenem 10 år, og at der i disse 10 år ikke skete noget fra Det Konservative Folkepartis side – heller ikke, selv om man havde arbejdsministerposten. Så jeg ved ikke, om det er noget, man fremfører af ideologiske grunde i en oppositionsperiode, eller om det også er noget, der skal komme igen senere, hvis ulykken skulle indtræffe – den ulykke, at vi fik en konservativ arbejdsminister.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Hr. Aage Frandsen spørger, om det her er ideologi. Hvis frihed er ideologi, så er det muligt, at det er det.

Det, vi faktisk hører fra hr. Aage Frandsen, er, at folk ikke kan få en ordentlig vejledning, hvis de er i en tværfaglig a-kasse. Det er jo det, man siger. Vil det så sige, at hr. Aage Frandsen mener, at ASE og DANA, der både har slagtermestre og gårdejere og alle mulige andre, ikke kan give nogen ordentlig vejledning, hvis et medlem løber ind i arbejdsløshed? Det er jo faktisk det, hr. Aage Frandsen står og siger.

Det er sådan en holdning, der udtrykker, at vi ved, hvad der er bedst for borgerne, og vi alene vide, og vi ved, hvad der er bedst for den enkelte. Men giv nu folk friheden til at vælge.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg bemærkede, at hr. Bendtsen ikke besvarede min sidste del af indlægget. Det betragter jeg sådan set som positivt, for det er noget, hr. Bendtsen måske ikke bryder sig om at tale om, og det glæder mig.

Derimod vil jeg godt svare på spørgsmålet, om DANA og ASE kan give vejledning. Det tror jeg godt de kan, og jeg tror heller ikke, at det er de to a-kasser, der er de ringeste af de tværfaglige.

Men det er jo en kendsgerning, at nogle af de a-kasser, som har mange forskellige typer af lønmodtagere, kommer til kort i forhold til at give vejledning helt specifikt, og det gælder i nogle tilfælde også ASE og DANA. Nogle selvstændige må selvfølgelig konstatere, at den specialviden, man som medlem af en fagbaseret a-kasse får, naturligvis kan være langt større – og det er den – end den, de tværfaglige kan give.

Dermed har jeg ikke sagt, at de selvstændiges a-kasser ikke fungerer tilfredsstillende ud fra de vilkår, som de arbejder under, men det er jo, fordi det er en nødvendighed, for man kan jo ikke have en hel masse selvstændige a-kasser. Derfor har man været nødt til at sige: I er nødt til at slutte jer sammen. Men jeg betragter i hvert fald også det som noget, man gør af nød.

Når det derimod drejer sig om lønmodtagere, som er langt større grupper, kan jeg ikke se nogen grund til, at de skulle kastes ud i at få en ringere service, end den, de fagbaserede a-kasser kan yde.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg sidder og undrer mig over hr. Bendt Bendtsens meget ideologiske fremfærd med den højt vajende fane om friheden og spekulerer lidt på, hvor mange virksomheder og hvor mange arbejdsgivere hr. Bendt Bendtsen har lejlighed til at snakke med.

Jeg kommer rundt til ganske mange virksomheder, store og små og dem midt imellem, og jeg har tre spørgsmål til dem. Det er, om de er tilfredse eller utilfredse med Arbejdstilsynet, hvordan de har det med arbejdsmarkedsuddannelserne, og hvordan de har det med arbejdsformidlingen og det at kunne få arbejdskraft.

De allerfleste af dem svarer sådan på spørgsmålet om at få arbejdskraft: Ja, vi bruger arbejdsformidlingen, men egentlig får vi meget af vores arbejdskraft ved at snakke med tillids-

repræsentanten, ved at snakke med den stedlige fagforening, for de jo ved, hvilke medlemmer der går ledige, og hvem der har de kvalifikationer, som vi nu har brug for.

Og det er faktisk noget af det, som jeg er bekymret for at man ville slå i stykker, hvis man åbnede op for sådan et supermarkedslignende discountsystem som det, der tydeligvis er ideen bag det her. Hr. Tom Behnke er den, der i virkeligheden mest ærligt tilkendegiver, at det her skal være i lighed med den mangfoldighed, som findes i supermarkeder og Brugsen. På den måde vil man faktisk udelukke virksomhederne for selv at orientere sig om, hvad der findes af medarbejdere, der har de kvalifikationer, som virksomhederne har brug for.

Vi går alle sammen meget ind for friheden, men den frihed, som vi her taler om, vil vel også være den frihed for den enkelte til at være forankret der, hvor man har mulighed for at få knyttet båndene imellem arbejdsgiveren og arbejdstageren.

Når jeg undrer mig over Det Konservative Folkepartis indstilling til denne sag, så hænger det sammen med, at det udvalg, jeg snakkede om før, og det forarbejde, som hr. Aage Frandsen også pegede på, der førte til det her udvalg, var Dansk Arbejdsgiverforening 100 pct. enig med de øvrige arbejdsmarkedsparter bortset fra FTF om.

Så selv om jeg godt ved, at Det Konservative Folkepartis beslutningskraft ikke er deponeret i Dansk Arbejdsgiverforenings lommer i denne sag, så synes jeg dog godt, at hr. Bendt Bendtsen kunne forholde sig til, hvilket synspunkt helt almindelige små og store arbejdsgivere har om det her, og det er ikke ønsket om tværfaglige a-kasser.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg ved ikke, om jeg har påført arbejdsministeren den vildfarelse, at Det Konservative Folkeparti kun varetager interesserne for store og små virksomheder, men vi varetager altså også medarbejdernes interesser her fra talerstolen, og jeg er da fuldt bekendt med DA's holdning til denne sag i den rapport, der foreligger.

Jeg kan jo ikke bruge så megen taletid som arbejdsministeren på det her område, men jeg er nødt til at sige, at det er da fint, at store og små virksomheder er tilfredse med både arbejdsformidlingen, tillidsmanden og den faglige organisation. Men jeg har så meget tiltro til, at den

enkelte ledige medarbejder gerne vil i job igen, og at hvis han mener, han får den bedste service, den hurtigste mulighed for at komme i job igen, så er han da i den a-kasse, der giver den hurtigste vej tilbage til arbejdsmarkedet.

Det, vi taler om her, er jo ikke en flugt fra smedene over til sygeplejerskerne eller over i BUPL eller sådan noget. Det, vi taler om, er jo friheden til at vælge for de enkelte, der gerne vil vælge. Jeg tror på, at de gerne vil arbejde igen, og jeg mener, at de bør have friheden.

Hvis jeg skal stå her og sige, hvad der var Det Konservative Folkepartis politik for 8½ år siden, så kniber det indimellem for mig. Det må jeg erkende, for jeg sad ikke i Folketinget på daværende tidspunkt. Jeg er valgt til Folketinget på nogle holdninger i dag, og det er dem, jeg prøver på at give udtryk for, og det er det, partiet står inde for i dag.

Tom Behnke (FP):

Da jeg tilbage i 1990 blev valgt til Folketinget, så jeg meget frem til, at jeg for første gang skulle træde ind gennem døren til Folketinget. Og det var også sådan, den dag jeg første gang kom ind i Folketinget, efter at jeg var blevet valgt som medlem af Folketinget, at jeg stoppede op nede i forhallen og så stod jeg og ventede. Der skete ikke noget, og det undrede mig meget. Jeg var utrolig skuffet over, at der ingenting skete. Jeg havde set, hvordan hovedsagelig – også andre, men hovedsagelig – socialdemokrater dagen efter, de er blevet valgt til Folketinget, havde set lyset. De ved alt, de ved, hvad der er bedst for hver eneste borger i dette land.

Jeg glædede mig sådan, den dag jeg var blevet valgt til Folketinget, for jeg tænkte, det må jo være skønt at kunne det dér, at man sådan virkelig ved, hvad der er bedst for alle borgere i dette land, og at man kan sidde inde i Folketinget og vedtage den ene lov efter den anden og vide, at det er det bedste. Uanset om der er nogle, der brokker sig, uanset om der er nogle, der er uenige, så ved man med sig selv, at det, man har gjort, er det bedste.

Og når Folketinget har vedtaget, der kun skal være fagspecifikke a-kasser, så er det det bedste, og så er det i øvrigt ligegyldigt, om lønmodtagerne er uenige. De har så bare at indordne sig, for man ved som socialdemokrat, hvad der er bedst for hver eneste borger i dette land.

Det er jo ligesom det, man skal gøre lidt op med. Det, vi taler om her, er frihed, det er frihed til at vælge. Hvorfor er det så, at det er så vig-

tigt, at man kan få lov til at vælge? Det er, fordi 179 folketingsmedlemmer ikke altid træffer de rigtige beslutninger, uanset hvordan flertallet så i øvrigt ser ud, og derfor er det vigtigt, at borgerne har mulighed for at vælge noget andet end det, disse 179 meget kloge mennesker sidder og finder ud af på deres kontorer.

I dag kan man være i en a-kasse, der er tilknyttet en politisk fagforening, eller man er nødt til at være i en a-kasse, som er tilsluttet en religiøs fagforening. Det er de to muligheder, man har. Det synes vi ærlig talt er for lidt. Omvendt, når nu man har været så large, at man har tilladt én tværfaglig a-kasse, hvorfor ikke lade det fortsætte? Vi kan godt tillade, at man laver en tværfaglig a-kasse, men så vil vi her i Folketinget bestemme, hvem der skal have den, hvordan den skal se ud.

Hvad er det for en holdning at have over for 5 millioner danskere? Hvis man giver en lille bitte smule frihed til borgerne, så vil man også bestemme, hvordan den frihed skal se ud – fuldstændig skåret ud. Det bestemmer man her i Folketinget. Hvad har det med frihed at gøre? Hvordan skal lønmodtagerne nogen sinde kunne føle behag ved at være i det her samfund, når 179 folketingsmedlemmer sidder og vedtager – som regel er det jo kun et flertal af dem, for Fremskridtspartiet er imod – at det er altså kun, hvis man som borger passer ind i systemerne, at man kan få lov at være med, ellers må man passe sig selv og være overladt til sig selv.

Det, det handler om, er to sider af samme sag. Det er nemlig frihed, og det er konkurrence. I det øjeblik, hvor der er konkurrence mellem a-kasserne, så vil det være – alt andet lige – sådan, at a-kassernes administrationsomkostninger vil være billigere, for så skal de til at konkurrere på kontingentstørrelsen.

Samtidig med at det vil blive billigere, vil de også være nødt til at konkurrere på kvaliteten. For én ting er, at man kan få et billigt medlemskab, noget andet er: Hvad får man så for pengene? Så derfor vil fri konkurrence altid betyde lavere priser og højere kvalitet. Det kan jeg ikke se at der er nogen mennesker i denne her verden der kan have noget imod.

Som et stort arbejderparti, som Socialdemokratiet påstår, de er, vil man ikke give lønmodtagerne mulighed for at få et billigere a-kassekontingent og en bedre service. Det vil man ikke. Nej, for så snart man er kommet ind ad porten til Folketinget, så ved man, hvad der er bedst for hver eneste borger i dette land, og så

skal borgerne i øvrigt ikke komme her og brokke sig over noget som helst.

Jeg synes, det er utroligt, at vi ikke én gang for alle kan få lov til på dette område at have bare en lille smule frihed. Men vi har hørt det, vi har hørt det: Nej, for disse nye tværfaglige vil ikke være så fagligt specifikt gode som dem, man har i forvejen. Og hvad så? Det er jo ikke kun hr. Ole Vagn Christensen, der ved det.

Enhver lønmodtager i dette land kender jo forskel på forskellige a-kasser, og hvad det er, de kan udbyde, på samme måde som enhver borger i dette land ved, at der er forskel på det brød, man køber friskbagt nede hos bageren, og så det, man køber, der er vakuumpakket, nede i Brugsen. Man ved, at der er forskel; det ved alle mennesker i dette land. Man må gøre sit eget valg, og når man så har valgt, må man tage konsekvensen af sit valg.

Det er egentlig det, det hele handler om. Det er: Giv dog lønmodtagerne muligheden for at vælge, hvad for en a-kasse de vil være i, så de ikke – blot fordi de er i et bestemt fag – også er tvunget til at være i en bestemt a-kasse. Det kan vi ikke se.

Vi kan ikke se, at der er nogen saglige argumenter imod dette forslag, og jeg kan love hr. Ole Vagn Christensen, som jo har brokket sig en del: Dette beslutningsforslag vil, så længe jeg sidder i Folketinget, blive genfremsat folketingssamling efter folketingsamling, til friheden sejrer.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er jo faktisk ikke et korrekt billede sådan, som hr. Tom Behnke beskriver det, selv om det mildest talt lyder meget farverigt og meget skræmmende. Altså, hr. Tom Behnke hørte måske ikke helt præcis efter, da jeg argumenterede for, hvorfor vi ikke ville støtte forslaget. Der sagde jeg nemlig, at i dag er det sådan, at der er 130.000 medlemmer af diverse arbejdsløshedskasser, der ønsker at flytte arbejdsløshedskasse, og det gør de så. Det gør de så, hvis de skifter job, eller hvad de nu gør, får en uddannelse, en efteruddannelse, og hvad ved jeg.

Det er kun for 0,5 pct., der kan opstå nogle tvistigheder. Så det er jo ikke sådan, at vi står her og siger, at de ikke må bevæge sig. Men som hr. Tom Behnke også ved, så er vi jo faktisk optaget af en arbejdsmarkedspolitik, som sikrer, at vores dagpengesystem virker sådan, at der er nogle rettigheder, og der er nogle pligter. Der er

nogle rettigheder til nogle ydelser, der er nogle pligter til at tage imod arbejde, og dér er det jo sådan set hensigtsmæssigt nok, og jeg har ikke indtryk af, at der fra de partier, der nu er forslagsstillere, er ønske om at bløde op på rettigheder og pligter i dagpengesystemet.

Og dér kan man vel sige, at den pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet jo lettere kan realiseres både for myndighederne, men også for én selv, hvis man er i nogle rammer, hvor der er en faglig kultur, som understøtter det, man selv kan, og som dermed også sikrer, at den viden om ens egne kvalifikationer kanaliseres over til de virksomheder, der skal ansætte en.

Det er jo sådan, arbejdsmarkedet virker; det er sådan, som lønmodtagerorganisationer og arbejdsgiverorganisationer faktisk har haft det med hinanden i ganske mange år. Og det er faktisk det, der skaber en rolig og stabil arbejdskraft og en rolig og stabil udvikling på arbejdsmarkedet.

Men altså, dette her med at sige, at man overhovedet ikke kan vælge fra, at man ikke kan flytte sig og sådan noget, er jo noget gedigent sludder. Der er nogle tvistigheder i en meget, meget lille gruppe, og dem prøver vi selvfølgelig, når de opstår, at kigge hensigtsmæssigt og fornuftigt på.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes også, det var et interessant indlæg, hr. Tom Behnke havde omkring spillet om friheden. Og jeg synes også, det var et interessant indlæg, hr. Tom Behnke havde omkring det, han ligesom havde forventet, da han kom herind i Folketinget.

Jeg tror også, der var nogle forventninger til mig fra de mange vælgere, som havde stemt på mig: Det var, at jeg forstod det ansvar, som det også giver.

Og jeg er helt sikker på, at både jeg og også hr. Tom Behnke har fået det i opdrag, at vi på den mest omkostningsfri måde skal sørge for at servicere erhvervslivet, men også ud fra den situation, hvor det handler om, at den ledige bliver bragt i arbejde. Og det mener jeg er den situation, man lægger op til at der bliver spillet med, hvis man skulle kaste sig ud i det, der hedder friheden her, for man kan spørge, hvem det er friheden for. Er det for virksomheden, er det for den enkelte?

Jeg mener ikke, at der er nogen, der vil få frihed. Jeg mener, der er nogen, der vil komme i den situation, at de faktisk ikke vil kunne komme i arbejde.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Arbejdsministeren kunne med stolthed i stemmen oplyse, at 130.000 skifter a-kasse hvert år. Hvorfor gør de det? Ja, det er, fordi de skifter arbejde og dermed er tvunget til at skifte a-kasse, fordi a-kasserne fagligt er meget, meget nøje afgrænsede, så at de ikke kan få lov til at blive stående i den a-kasse, de stod i tidligere.

Uanset om de har været glade og tilfredse med den a-kasse og har syntes, at der har været et godt serviceniveau, og har været glade for de medarbejdere, der er der, og har haft det godt med at komme der, ja, så skal de skifte a-kasse, når de skifter arbejde. Altså, man skal ikke med stolthed sige, at der er 130.000, der skifter hvert år. Det er noget, de er tvunget til, fordi Folketinget har pålagt dem, at sådan skal det være.

Men man kan prøve at forestille sig: Hvad koster det ikke i administrationsomkostninger, at 130.000 skal flytte a-kasse, fordi de flytter arbejde? Alle disse mange, mange, mange penge, man bruger på administration, ville kunne spares, og dermed kunne lønmodtagerne få et lavere kontingent. Det må selv Socialdemokratiet da være indstillet på; at lønmodtagerne har så lave udgifter som muligt.

Og en anden væsentlig årsag til de meget høje omkostninger er jo, at a-kasserne bruger enorme ressourcer på at sidde og finde ud af, når der kommer nye arbejdsområder, om det så er den kasse eller en anden kasse, der skal have lov til at forsikre de pågældende.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg kan meddele, at jeg vil fastholde min frihed til at mene og i øvrigt også stemme for, at faglige a-kasser er den bedste måde at organisere a-kassesystemet i Danmark.

Det gør jeg, dels fordi et fagligt kendskab til området giver langt bedre mulighed for ordentlig vejledning og forslag til beskæftigelsesinitiativer, dels fordi det giver mulighed for kvalificeret behandling af f.eks. overenskomstforhold og fyringsvarsler, og dels fordi det giver mulighed for demokratisk medindflydelse på gulf-niveau.

Den mulighed er det så til gengæld vigtigt at medlemmerne bruger f.eks. ved diskussioner

om, hvordan man bruger pengene, administrationsbidragets størrelse og sådan nogle ting. Og det er der heldigvis også ganske mange, der gør.

Men det er jo reelt heller ikke den faglige organisering af a-kasserne, der anfægter forslagsstillerne. Det egentlige formål med forslaget er jo i langt højere grad at undergrave det eksisterende system, hvor der er en sammenhæng mellem a-kasse og fagforening angiveligt eller sandsynligvis på grund af den partipolitiske tilknytning og ikke på grund af alle de store ord, der ellers er blevet sagt.

Og så til det sidste og vigtigste argument, og det drejer sig om spørgsmålet om konkurrence, som jo bliver fremhævet så begejstret af både De Konservative og ordføreren fra Fremskridtspartiet. For mig er det absolut ikke nogen fordel at forestille sig konkurrence mellem a-kasserne.

Jeg kan f.eks. forestille mig en meget grim situation, hvor a-kasser reelt vil kunne sortere medlemmer efter ledighedsrisiko, og så kan man jo sagtens konkurrere på billig administration og deraf følgende lave kontingenter. Det forekommer mig at være både asocialt og meget skadeligt.

Men jeg er ikke i tvivl om, at de borgerlige ville ønske sig en sådan konkurrencesituation. Enhedslisten foretrækker altså den klare faglige afgrænsning.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti er medforslagsstiller til forslaget, og derfor kommer det næppe som nogen overraskelse, at jeg på partiets vegne kan anbefale beslutningsforslagets vedtagelse for Folketinget.

Men det ser jo ikke ud, som om der vil være flertal i denne her runde for forslaget, og der var nogle, der spurgte: Hvorfor nu igen? Og jeg tror også, at jeg for mit vedkommende i hvert fald kan sige, at det kommer igen, fordi det er et godt forslag, og det kommer igen år efter år, og med de valgrumlerier, der er, tror jeg på, at der måske er en chance for, at forslaget kan blive vedtaget, næste gang det bliver fremsat. Det kan vi håbe.

Vi mener, at forslaget her, hvis det bliver vedtaget, vil øge mobiliteten og ikke mindske mobiliteten på arbejdsmarkedet, som arbejdsministeren ellers har sagt. Og vi mener også, at det vil give et afgørende brud på den monopolstilling i forhold til de partipolitisk tilknyttede fagforeninger, som er så nødvendig.

Jeg vil sige, at jeg synes ikke, det er overraskende, at socialister her i Folketinget går imod det her forslag. Det er jo klart, at socialister i det her Folketing ikke er interesseret i, at de eksisterende arbejdsløshedskasser får konkurrence for alvor. Og netop, som fru Jette Gottlieb sagde her for et øjeblik siden, er det jo et af hovedargumenterne imod forslaget – som jeg hører den meget ideologisk betonedede debat – at man ikke ønsker den løsrivelse af a-kasserne fra det meget partipolitisk fungerende fagforenings-system, som vi har i dag.

Hr. Ole Vagn Christensen har, synes jeg, sagt meget mærkeligt under debatten indtil nu. Mange ting, som er meget svære at følge, og jeg skal heller ikke forsøge at følge hele tankegangen i det, hr. Ole Vagn Christensen har oprullet her i Folketinget i dag, men bare sige det ene, at hvis hr. Ole Vagn Christensen virkelig mente, at man skulle gøre det bedste for lønmodtagerne, jamen så er de vel de nærmeste til at definere, hvad der er det bedste for dem selv og ikke hr. Ole Vagn Christensen.

Man kunne jo godt forestille sig, at nogle lønmodtagere ville føle, at det er meget vigtigt og godt, som hr. Ole Vagn Christensen giver udtryk for, at man har fagspecifikke a-kasser, men at der også vil være andre, der synes, at det er helt unødvendigt, og hvorfor så ikke lade det være op til folk selv at vælge?

Det er jo også sådan, at uddannelserne og arbejdssituationerne bliver stadig mere forskellige og altså ikke mere er så ensrettede, som de var tidligere, hvor det måske i højere grad bevirkede, at man havde fagspecifikke a-kasser, men hvor man i høj grad i dag er præget af meget stor forskellighed. Det taler jo også for, at man ikke mere skal have de meget fagspecifikke a-kasser.

Vi mener som sagt, at det bør være op til lønmodtagerne selv at vælge, hvad der er bedst for lønmodtagerne, og derfor vil vi håbe, at der på et tidspunkt i en forhåbentlig ikke alt for fjern fremtid vil være flertal for beslutningsforslaget her.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu fik jeg at vide af hr. Kristian Thulesen Dahl, at der var sagt en hel del i den her sag. Og det er der også, og det er, fordi den optager os meget.

Det, der optager os meget, er, at vi har et vel-fungerende erhvervsliv, der kan få den nødvendige kvalificerede arbejdskraft. Men det er også,

at den arbejdskraft, der er til rådighed, kan leve op til de forventninger, som virksomheden har. Det er det, man er gået ind og har påtaget sig et ansvar omkring. Det er det, hele arbejdsmarkedspolitikken er bygget op om. Og derfor er vi meget optaget af, at vi her har det maksimale.

Og det er ikke et spørgsmål om et supermarked eller noget tilfældigt. Det er et spørgsmål om, hvordan man kan leve op til, at disse ting er maksimale. Og dér har vi den klare opfattelse, at det ligger i, at man har det, man kalder fagspecifikke arbejdsløsheds-kasser, for de er i stand til at give den service.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Til hr. Ole Vagn Christensen: Ja, men så vidt jeg har hørt, er debatten gået i ring meget længe, og vi kan godt fortsætte med at lade den køre i ring.

Jeg har forstået, at Socialdemokratiet er meget modstandere af at give lønmodtagerne frihed til selv at foretage et valg. Det har jeg forstået. Så finder man nogle forskellige argumenter for, at lønmodtagerne ikke må få valget, bl.a., at hr. Ole Vagn Christensen og Socialdemokratiet er overbevist om, at man får det mest velfungerende arbejdsmarked for virksomhederne at trække på, hvis man har fagspecifikke a-kasser.

Men jeg har reelt ikke hørt noget argument, der taler for det. Jeg har reelt ikke hørt hr. Ole Vagn Christensen forklare, at der vil være lønmodtagere, der får truffet et valg om at gå til en a-kasse, som vil diskvalificere dem i forhold til at komme ind på en virksomhed, hvis de bliver arbejdsledige. Jeg har ikke hørt nogen konkrete argumenter tale i den retning, men jeg har hørt en masse ord spundet sammen i en lind strøm for at argumentere mod forslaget.

Og alle vi, der hører denne her debat, ved jo godt, at det her ikke handler om et fleksibelt arbejdsmarked, og at det ikke er det, hr. Ole Vagn Christensen taler for. Næh, det handler om, at man fra Socialdemokratiets og de andre socialistiske partiers side vil bevare et meget stift system, som sikrer, at a-kasserne har en meget tæt tilknytning til de politisk styrede fagforeninger. Det er jo det, det her handler om.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu forstår jeg altså bedre det her forslag, for sådan som argumenterne er blevet ført frem, handler det i og for sig slet ikke om at hjælpe

virksomhederne og de ledige til at få de stærkest mulige forudsætninger for at kunne håndtere problemerne her i landet, men om, at man har indledt en ideologisk kamp fra borgerlig side, og vi kan så bare tage ad notam, at sådan er situationen, for det andet ønsker man jo ikke at indgå i nogen saglige drøftelser om.

Charlotte Antonsen (V):

Motivet til dette beslutningsforslag er at give den enkelte lønmodtager øget valgfrihed på arbejdsløsheds-kassernes område. Og når ministeren siger, at det er tredje gang, forslaget er blevet fremsat, kan vi så håbe, at tredje gang er lykkens gang. Det har nu ikke vist sig at holde helt stik, men det var da vores håb, da vi fremsatte forslaget.

Ministeren siger, at der ikke er sket noget nyt på det område, men der er jo sket det nye, at det i øjeblikket vælter ud med hele bøger fra regeringen om, at man f.eks. ønsker større fleksibilitet på arbejdsmarkedet, og der er i øjeblikket også en stribe forslag, hvori regeringen faktisk overtager V's og K's politik. Så det kunne jo godt være, at dette også var et af de områder, hvor man endelig har erkendt, at det, som oppositionen har sagt i de sidste fem år, faktisk er mere rigtigt end det, regeringen selv har stået for.

Vi ønsker med forslaget at fremme den faglige mobilitet for at styrke dansk erhvervslivs konkurrenceevne, samtidig med at den arbejdsløses mulighed for at få job forbedres.

Dette skyldes, at der har været eksempler på, at arbejdsløse a-kasse-medlemmer ikke er blevet orienteret om beskæftigelsesmuligheder, når det har indebåret, at medlemmet skulle skifte a-kasse, for så ville a-kassen miste et medlem. For hvad skulle være SiD's motiv for at anbefale et medlem at tage en uddannelse, som reelt ville føre medlemmet ud af SiD's a-kasse og over i anden a-kasse? Det motiv mener vi altså ikke foreligger.

Men trods denne træghed i de eksisterende kasser er der altså, som det allerede er blevet nævnt, årligt ca. 130.000 arbejdsløshedsforsikrede, der skifter arbejdsløsheds-kasse, og det er jo lidt upraktisk for de pågældende.

En vedtagelse af forslaget ville også kunne billiggøre systemet. A-kassernes administrationsomkostninger er af meget forskellig størrelse. Der er altså forskelle, men medlemmerne kan ikke flytte deres medlemskab til en anden kasse, når de er bundet af faggrænser. Det vil

derfor blive billigere for lønmodtagerne, hvis der er konkurrence mellem kasserne om at holde omkostningerne nede, uden at det går ud over serviceniveauet.

Vi lægger vægt på, at der kan dannes a-kasser uden tilknytning til faglige organisationer og dermed LO. Vi er naturligvis bekendt med, at a-kasserne ikke må yde tilskud til politiske partier, og at det ikke kan kræves, at a-kassemedlemmer er medlemmer af den korresponderende faglige organisation, men det er jo ikke nogen hemmelighed, at a-kassemedlemmer, der ikke er medlemmer af den korresponderende fagforening, udsættes for pression for at få dem til at melde sig ind i fagforeningen. Der er således kun formel frihed til ikke at være medlem.

Arbejdsministeren sagde, at vi skulle studere det, der blev sagt sidst, og det har jeg så gjort, og derfor skal jeg referere noget af det, som den socialdemokratiske ordfører sagde, sidste gang vi behandlede forslaget:

Der blev sagt, at a-kasse-administrationen skal blive i fagkasseregi, fordi det er her, man har de bedste forudsætninger for at have kendskab til medlemmernes fagspecifikke viden og kunnen, men dertil vil jeg kun sige, at det bedste kendskab til de forhold har medlemmet selv. Og a-kassen har altså – som jeg allerede har været inde på – ikke interesse i at miste medlemmer. Så derfor kan lønmodtageren kun være interesseret i at skifte fagområde, hvis der byder sig bedre vilkår, eller hvis der dermed i det hele taget er bedre forudsætninger for at få et job.

Vi stiler med andre ord mod større frihed for den enkelte og ønsker at modarbejde noget af den stivhed, der er på det danske arbejdsmarked.

Arbejdsministeren sagde i sin indledning, at ministeren ikke tror, det vil give øget faglig mobilitet, og så nævnte ministeren, at der i forvejen er 130.000, der overflyttes problemfrit.

Jamen hvis det er sådan, at den pågældende a-kasse, som medlemmet er i i dag, er god nok, hvorfor skulle medlemmet så søge over i en tværfaglig a-kasse?

Jeg synes ikke, man giver lønmodtageren særlig meget respit eller har den opfattelse, at lønmodtageren vil sit eget bedste, og det synes jeg er et fundamentalt problem for den socialdemokratiske arbejdsminister.

Vi fik heller aldrig svar på, hvorfor arbejdsformidlingen i dagens Danmark er tværfaglig. For hvis man ikke duer, hvis man er tværfaglig, hvorfor skal arbejdsformidlingen så være tvær-

faglig? Og ville det så ikke være en god idé, at kommunerne også fik lov til at formidle arbejde?

Der er ikke i forslaget tale om tvang; der er tale om frihed til at vælge noget andet, hvis man har lyst, og man vil altså ikke blive tvunget over i noget andet.

Hr. Ole Vagn Christensen er ligesom sidste gang imod forslaget, og det er vi kede af. Og hr. Ole Vagn Christensen lagde vægt på, at vi har et stabilt arbejdsmarked.

Dertil vil jeg så sige, at problemet jo nok er, at det måske er for stabilt, eller sagt med andre ord, at det er for stift, at der ikke er tilstrækkelig faglig mobilitet.

Og jeg synes, det er vigtigt at understrege det, som også hr. Bendt Bendtsen var inde på: at forslaget drejer sig om frihed for den enkelte lønmodtager og ikke så meget om det, som ministeren var inde på: frihed for arbejdsgiverne.

Det er altså lønmodtagerne, der er udgangspunktet for dette forslag. Og jeg var lidt overrasket over, at ministeren rodede sig ud i noget i retning af, at det i virkeligheden støtter virksomhederne og arbejdsgiverne, for vores forslag drejer sig altså om at hjælpe lønmodtagerne.

Hr. Aage Frandsen afviser bl.a. af ideologiske grunde forslaget, og den tankegang kan jeg sådan set godt følge, for der er da også ideologi i dette forslag. Men når jeg tænker på, at SF tit taler om nærdemokrati og sådan nogle ting, undrer afvisningen mig alligevel, for den viser jo, at SF faktisk ikke har særlig stor tillid til den enkelte lønmodtager, for hvis SF havde tillid til den enkelte lønmodtager, ville SF jo ikke have noget imod, at der kom endnu en a-kasse, som man kunne indmelde sig i, hvis man havde lyst til det. Men for SF's vedkommende er der nok tale om en ideologisk afvisning.

Hr. Tom Behnke støtter selvfølgelig forslaget, idet han mener, at det centrale er, at et frit valg giver lavere priser og højere kvalitet, og det er altså også et af hovedmotivene til forslaget.

Fru Jette Gottlieb roder sig for mig at se ud i et lidt ejendommeligt argument, for fru Jette Gottlieb betragter det som et problem, at man som lønmodtager kan komme til at søge ind i en a-kasse med få arbejdsløse og dermed færre udgifter! Men en af bevæggrundene for os er jo netop, at hvis en eller anden a-kasse er bedre til at få sine medlemmer i arbejde igen, skal det være sådan, at andre lønmodtagere kan søge ind i den pågældende a-kasse og på den måde komme i arbejde. For det er jo faktisk sådan, at

hvis der er fri konkurrence, får man bedre kvalitet. Så den frygt, som fru Jette Gottlieb nærer, deler vi i hvert fald ikke.

Afslutningsvis vil jeg sige, at man jo kun kan erklære sig enig med hr. Kristian Thulesen Dahl i, at der forhåbentlig snart er et folketingsvalg på vej, og at vi så må håbe, at vi har flertal efter folketingsvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk deltagelse i en multinational sikringsstyrke i Albanien.

(Beslutningsforslag nr. B 123).

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 17. april 1997, kl. 10.00.

Angående dagsorden skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 18.09
